škoda na ní ročně výkonem služebnosti bez zachovávání stejného obůru vznikající jest vůbec nepatrná, když odškodné jednou pro vždy bylo stanoveno jen částkou 199 Kč 50 h. Konečně jest přihlédnouti k tomu, že podle znaleckého posudku by byla při zachovávání obůru škoda na služebném pozemku jen o 20% menší. Uváží-li se všechny tyto okolnosti, rozhodl rekursní soud zcela správně, propůjčiv nezbytnou cestu bez vázanosti na stejný obůr.

Rozh. nejv. s. ze dne 6. června 1930 R I 377/30.

Dr. Nejdl.

---

**Dohoda ujednaná rozvedenými manželi o výživě manželky pozbude platnosti, spojí-li se manželé později k dalšímu spolužití. Manžel může v takovém případě domáhati se zrušení exekuce k vydobytí výživného, vedené na základě oné dohody (§ 35 ex. ř.).**

Procesní soud vyhověl žalobní žádosti, aby bylo uznáno, že exekuce k vymožení výživného, opřená o dohodu rozvedených manželů o výživě manželky, je nepřípustná, poněvadž dohoda zanikla tím, že manželé se opět spojili k dalšímu spolužití.

Odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozhodnutí první stolice.

Důvody. Dovolání opřenému a dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upříti oprávněnosti.

Žalobce jako dlužník domáhá se soudního výroku, že exekuce povolená usnesením zemského soudu v Opavě ze dne 23. května 1928 č. j. CK IIa 531/25—17 na základě soudního smíru ze dne 2. března 1926 č. j. CK IIa 531/25—14, ujednaného mezi J. R. a žalovanou je nepřípustna, jelikož manželé J. a M. R—ovi po vzniku exekučního titulu se opět spojili, a že tím zanikl nárok žalované na poskytování výživného. Jde tedy o námitky proti nároku podle § 35 ex. ř., patřící na právní pořad, jak správně uznal odvolací soud, a trvá-li žalovaná také ještě v dovolací odpovědi na stanovisku opačném, odvolávajíc se na zdejší rozhodnutí, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 8125, jest ji odkázati na zdejší plenární rozhodnutí ze dne 21. června 1929 pres. 1483/29, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 9048. Ale ve věci nelze s odvolacím soudem souhlasiti. Je pravda, že smír, jímž se zavázal manžel platiti své manželce výživné, jest podle své právní povahy smlouvou a že jest manžel zavázán plniti podle smíru tak dlouho, dokud tento nebyl srovnalou vůlí stran nebo

soudcovským výrokem zrušen. Ale odvolací soud mylně vykládá si smír výše uvedený v ten rozum, že se jím J. R. zavázal poskytovati výživné v penězích i v případě, že by došlo k opětnému spojení manželů. Takový výklad nemá opory ani v doslovu smíru ani v jeho úpravě a příčil by se naopak pravidlům poctivých styků, jichž podle § 914 obč. zák. je šetřiti při výkladu smluv. Vykládá-li se však smír podle vykládacích pravidel právě uvedených a zákonem předepsaných, nelze jemu rozuměti jinak, než že podle úmyslu stran měl platiti jen, pokud manželé skutečně budou od sebe a pokud tedy poskytování výživy in natura není možné, a že tudíž měl pozbýti platnosti v případě, že se manželé opět spojí a manželka nadále bude vyživována v obnovené společné domácnosti. Jinaký úmysl byly by musely strany zvlášť vyjádřiti, a když se tak nestalo, jest míti zato, že takového úmyslu při dojednání smíru neměly.

Zdá se, že odvolací soud se řídil zdejšími rozhodnutími, uveřejněnými ve sbírce n. s. pod čís. 6695 a 7098, ale odvolací soud nevšiml si toho, že v oněch případech následovala smíru rozluka manželství, kdežto v souzeném případě jde o pravý opak a o případ, pro který nebylo vůbec třeba, upravovati zákonný nárok manželčin na výživné zvláštním způsobem. Byl-li však, jak dovozeno, úmysl stran od počátku ten, že smír pozbude platnosti v případě, že rozvedení manželé opět se spojí, pak zanikl nárok žalované na placení výživného tím, že opětné spojení nastalo, arcif ne jako následek dalšího spolužití manželů, jak mylně míní první soud, ale proto, že smír, pozbyv svého účelu, podle úmyslu stran neměl dále trvati. Rozhodl tudíž věc v podstatě správně prvý soud a slušelo se proto dovolání vyhověti a jeho rozsudek obnoviti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. února 1930 R v II 203/29. Karel Jelínek.

---

**Označení žalované strany jejím správním orgánem (lesním úřadem, správou velkostatku) před smírčím soudem podle § 46 českého honebního zákona na místě strany samé jest důvodem pro zrušení nálezu smluvčího soudu.**

V. P. vznesl na smíčí soud podle českého honebního zákona žalobu na lesní úřad a správu velkostatku v B. o náhradu škody způsobené zvěří. Smírčí soud žalobě vyhověl. Proti nálezu smírčího soudu podal spolumajitel velkostatku E. T. u okresního soudu zmateční stížnost, které soud vyhověl a vý-